

КРУЖНИ ТОК

уздрхтах и дигох руке
као да ловим молитве по небу
нечујни остају путници горе
и речи ми се котрљају у грлу
у тами и траже свој пут
као пре много година када сам заплакао
и струји сутон по белим орнаментима даљина
небески се млин окреће
и слама оно што путује у мојим очима и по мојим длановима
меље се немушто брашно слепила
лудило града глас вечерњих путника
и долазе лица мртвих
и ја кружим по острву кружног тока
као по амвону улица и зграда
камена који је анђеолодвалио са гроба
и моје руке пружене ка мраку непресушних речи несрећника
и мртви траже свој глас
у мојим очима и речима сунца и истока путују мртви
и мој глас као да продире у земљу
све се пробудило и све је почело
кристални цвет таме се расцветао
у овом грађењу ништа се више не чује
сем гласа мртвих који пружају руке заборављени
и наплаћују питања
с појединачним речима које
круже као освета за овај живот
који опстаје и на њима
и стојимо раме уз раме мртви
и нестаје мој лик у азбуци сени и таме
и све се отело као благо
као тајна мртвих
као округли лавиринт таме
који је затомио моје очи глас и тело

и све је у сенци мртвих
и у сенци живота и смрти
као сан као лутање
и ти и ја седимо на степеницама као разапети
неми жељни даљина

* * *

зграде ће прогутати сунце и месец
и остаће гробови са даљинским управљачима
једна птица умире на небу
једна улица умире под теретом багера
пепељара је као гробница цигарета
и шумећа таблета изађе као месец
и неке наочаре су као бицикл на носу
неке сузе умиру у размазаној шминки под ноктима
на асфалту мртве жваке остављају белу флеку
коју би требало ишчитати
библиотеке су велика гробља
лаж је мала смрт
плесниви отров мрака паралише моје тело
и ћутим
и живот се окреће око смрти

P. S. А где сам ја
Богу иза ногу

СЕМАФОРИ КАО ДА НЕ РАДЕ

ево нас нагих на чаршафу као на платну
и зора је сручила цело сунце на прозоре
ми као први људи не срећујемо свој врт
дивна слика у овом дану
огрнути излазимо с више листова смрти
корачајући из дубине гледамо терасе празника
првих јутарњих кафа и олова што клизи по људским очима
и сенке се сплићу у ватри јутра и све мирише на створења
која су овладали својим данима

смрт се одлаже иза овог самоубиства
радници праве нови ритам као једину новост у данашњој музици
кесе су пуне и гостимо се на трпези
реч наврх језика призива бочицу с отровом
чему бочица бацам је у реку затворену као поруку
коју ће наћи неко мудрији и јачи
имун на све доскочице
и ново лице не говори ништа
спокојство ме мучи кад видим каква би ово могла бити смрт
као јунака цртаног филма или ужасне судбине која само кевће
кô насмешени пас
јер семафори као да не раде и свако налази своју боју и пут

ДАНИ

1.

секутићи слепоће у овој соби
гризу пупчану врпцу
између тишине и јасног света
и ћутим кô споменик и као
далека несрећа
неразумљив језик у махнитању речи
подупире овај неспоразум
бандере као кобре осветљавају
црну површину асфалта
прошла је распродаја дана
у којем језици мењају све
за блештеће речи тражећи објашњење
још једног дана
што оставља мачке у џаку
рогове у врећи

2.

љупки немир што их мири са животом
носи још једну слику
то је свет препун креатура као Бошова
сага

3.

укротитељ ваздуха покреће ветар
и звук мокраће се шири по плафонима
водопади зграда
ујутро у ташнама носе црне рупе
вртоглавице
снови и хркање једини језик који
разумем чува овај град
само непокретност

4.

речи ће помутити нову извесност тамо је глува слепоћа под земљом
у шталама неба где се крцкају ораси
као глас мртвих певају опсенари
и цела ова прашума из листа књиге
замагљује јасан свет

5.

раширено море губи се у мени
нестајем у једном бродолому
тамног калеидоскопа
у тамници светова у којој певају мртви
и постајем несравњива слика

6.

светлост свог порекла носи сунце
у рукама људи
чији завет ишчитавам
оком дана што се окреће
само сунце сенка сан и време
на хоризонту моје собе
и само кожа кост и месо пустиње

7.

глас сунца се бучно отвара и затвара
као цвет као глас лептира

ИГРОКАЗ

идемо аутобусом кô споменици
као да су нам ноге пустиле корење
укоченост у нашим телима зева
у подруму пролетњих залива неба
сокови улица су као киселост и сиромаштво
поред нас су канте мртвачнице смећа
изван града депоније су гробља
киша пада у правцу сунчевих капљица
дивови дрвећа саплетени држе се чврсто
свако иде својом путањом
олуци чувају гласове и благ ваздух
нам је препарирао лица
и исправљам се у ово гунгули
и видим губице паса који
испијају сенке вода и гледају у нас
махнитост у нама као да је почео маратон бицикличке или ауто-трке
и сутон дана доноси велике пијавице муља
и ми лагано тонемо у куће зграде путеве
небеса и улице узимајући ваздух
и кости у нама се хладно држе једна
наспрам друге до следећег
игроказа
архипелази звезда отварају своје прозоре
и види се антена покрај прозора као минђуша
у обрви зграде
надгорњавају се
земља и небо и људи и врте се
око своје осе
и ту је
један крај приче

ЈЕДНА УЛИЦА

има једна мала улица
простира се као гавран
кад полако слети на орах
она води до једне мале собе
која има ормар с прозором

који гледа на кревет
од устајалог зноја
и кашикице се врте око своје осе
кафана шољице раздевичене од ракије
великом беоњачом слуте плафон
ту су и четири неба у окну
прекривена плакатима
на којима једна девојчица
окружена дежмекастим облацима
и лептирима
убацује новац у велику касу
која својим зупчаницима
гради нови свет
крију нам се појмови
и сви беспомоћно нагађамо нову причу
заведену у старим обрисима

МАЛИ ОМАЖ ЈЕДНОМ ПРОСТОРУ И ЈЕДНОЈ НОЋИ

једна таваница је толико висока
да човек мора да искриви врат
далека је као рај
велики лустери светле
као зрело грожђе
статисти кључеви отварају погрешна врата
телефони спавају на столу
и поруке и позиви их буде и прсти
руконаслони фотеља као овнови
који су један другом окренули леђа
и ту нема борбе
боце за гашење пожара дремају
у углу
постројене нечијом руком
и ту су новине у вратима које прелазе
све географске ширине и дужине
чему служе? али то је једино
што овде стиже
оне су као дугачка писма која никад
нећу прочитати
радијатори као део покварених оргуља

не пуштају мелодију
али и не греју
под као шаховска табла без краљева
који су абдицирали
немогућа партија
и излазим на улицу
мрежа је похватила мрак
остају само лица људи
и наша лица сјакте
по улицама
као изгубљени дукат
који као да нико не тражи
и чује се метеж ципела
који обећава понављање